

Thủy Sắc Yên Chi

Contents

Thủy Sắc Yên Chi	1
1. Chương 1: Bi Thương	1
2. Chương 2: Tề Nhật	2
3. Chương 3: Ngưng Yên	3
4. Chương 4: Tối	4
5. Chương 5: Nghê Thường	5
6. Chương 6: Tin Đồn	6
7. Chương 7: Vĩ Thanh.	7

Thủy Sắc Yên Chi

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Thủy Sắc Yên Chi của tác giả Nhạc Tiểu Mễ, tựa truyện ngôn tình full nói về chuyện tình cảm độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-sac-yen-chi>

1. Chương 1: Bi Thương

Ánh đèn heo hắt, lửa sập tàn, sương mai buông mình bên gác hiên.

Lãnh đạm xa cách, thanh lãnh như mưa thu, đó là cảm nhận của tôi về Đỗ Đạt, tựa như từng đường thêu tỉ mỉ trên chiếc trường bào màu xanh anh ta mặc, một màu xanh thanh thoát, không khát cầu.

Anh ta gọi tôi, trà.

Phải rồi, anh ta không cần gọi tên tôi, chỉ cần kêu lên ‘trà’ hay ‘nghiên mực’; cho dù anh ta lười nhác tới mức chẳng thèm quay đầu thì tôi đã phải hốt hoảng ba chân bốn cẳng dăng đến tận miệng anh ta.

Đã biết bao lần tôi rất muốn nói cho anh ta, rằng tôi cũng có một cái tên rất đẹp, là Thủy Sắc.

Song, cũng biết bao lần, cái chuyện con con chỉ bé bằng con muỗi này lại giống như trăm mối tơ nhện ngổn ngang vây chặt lấy cổ họng tôi, khiến tôi chẳng thể thốt nên lời.

Trước mặt anh ta, bộ dạng phục tùng và cúi đầu của tôi đã trở thành biểu cảm duy nhất.

Chủ nhân nói, Thủy Sắc à, cô là cô gái sạch sẽ nhất trong Chu gia, nên khi Đỗ công tử đến cô phải làm tì nữ bưng trà cho ngài ấy.

Sạch sẽ ư? Là cơ thể của tôi? Lối tư duy? Hay chỉ đơn thuần là tay chân sạch sẽ? Trong thời thế loạn lạc này, khi mà máu nhuộm đỏ ngọn cây, nước mắt đầm trong hoan lạc, còn có gì tinh khiết nữa chứ? Có lẽ, nói sạch sẽ chỉ vì tôi ít lời, sẽ không làm kế hoạch của ông ta xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, giúp ông ta mượn sức Đỗ Đạt, soán ngôi vua, đánh thẳng vào kinh thành.

Mà tôi, cũng chỉ là một quân cờ bé nhỏ trong tay ông ta.

Dĩ nhiên, khi Đỗ Đạt bước vào Chu gia đại viện thì sẽ có người chuyên môn hầu hạ lấy lòng mê hoặc anh ta, đồn sát thủ của chủ nhân không phải là tôi – một tì nữ không diễm lệ cũng chẳng phong tình.

Nhưng khi trông thấy Đỗ Đạt, cả đất trời dường như sụp đổ!

Trong đám người chấp tay cung kính, không ai mấy may để ý tới tiếng tim đập như muốn nứt vỡ của tôi. Khoảnh khắc đó, tôi giống như con cá mắc cạn vẫy vùng trong miền kí ức, những mong tìm được sông 'Vong Xuyên' trong truyền thuyết, gắng quên đi ánh mắt của anh ta lúc ban sơ.

(Trong quan niệm người phương đông, khi chết linh hồn người ta sẽ đi qua cầu Nại Hà bắc trên sông Vong Xuyên rồi đầu thai qua kiếp khác, quên hết chuyện kiếp này – chú thích của editor.)

Anh ta là một nam tử yếu ớt, ít nhất sắc mặt của anh ta thể hiện như vậy. Cầm hơi nổi mạch máu màu xanh, trong sắc liễu mùa thu tiêu điều, tôi như chợt thấy bóng chim Trĩ xanh lướt bay lượn giữa trời xuân.

Chủ nhân ra tận cửa đón, cả đoạn đường ân cần hỏi han giống như huynh đệ ruột thịt bị thất lạc nhiều năm vậy, còn Đỗ Đạt từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt thờ ơ.

Nam nhân chơi đùa, tôi âm thầm đứng ngoài mái hiên, lòng đau thương chẳng hay mặt trời ban trưa đang đứng bóng.

Tiệc rượu kết thúc, Đỗ Đạt cũng không tắm rửa, mặc nguyên áo rồi ngủ.

Gia đình đỡ anh ta vào phòng, cả người anh ta nồng nặc mùi rượu Đỗ Khang, hơi men tràn ngập lẫn át hương thơm tản ra từ chiếc lư hương tím đậm. Anh ta nửa tỉnh nửa mê nhìn tôi một cái, vô cùng lạnh nhạt, sau đó ngã xuống giường.

Giữa căn phòng trống trải, chỉ mình tôi đứng bơ vơ, trong tay còn cầm chiếc khăn ẩm vừa mang tới.

Hôm sau anh ta tỉnh lại, từ đầu tiên nói chỉ là, nước.

Trong khoảnh khắc, tôi như nghe thấy anh ta đang gọi tên mình, Thủy Sắc. (Nước, tiếng Hoa cũng là Thủy)

Trong biển ái tình, nếu như nữ tử rơi vào ngấn ngơ, thì ra đó là dấu hiệu trái tim thăng thốt nhưng khi ấy tôi chẳng hay biết.

Bưng nước đến trước mặt anh ta, anh ta nhìn tôi một cái, lại nhìn ly nước trên tay tôi, chợt bật cười một tiếng, nói, đêm qua khiến cô nương chê cười rồi.

Lần đầu tiên anh ta lộ ra vẻ tươi cười, ánh mắt lấp lánh như sao đêm được mùa xuân sưởi ấm. Tôi ngẩn ngơ nhìn, chào một tiếng, lại không biết nên nói gì thêm, tôi biết khi đó giọng nói của tôi run rẩy rối loạn tới cỡ nào. Quay người mở cửa sổ ra, bên đình thắm đỏ đối diện có một bóng người mềm mại yêu kiều, vũ cơ Ngưng Yên được chủ nhân sủng ái nhất mặc y phục màu đỏ rực rỡ, ánh mắt lả lướt.

Âm mưu của chủ nhân đúng là nhanh thật, vừa thỏa đáng lại kín đáo.

Nam nhân tranh đấu, nữ nhân lúc nào cũng là lợi thế lớn nhất. Như vậy trong bữa tiệc ca múa đêm qua, tay áo như nước, vòng eo uốn lượn, từng cái liếc mắt kiêu mị của Ngưng Yên chắc là đã sớm câu hết ba hồn bảy vía của Đỗ Đạt rồi.

Nhưng sao tim lại đau đến vậy?

2. Chương 2: Tẻ Nhạt

Anh ta là một người tẻ nhạt, lúc nào cũng lạnh nhạt hờ hững. Tôi rất ít khi thấy anh ta cười, ít đến đáng thương.

Anh ta chỉ thích đứng cả ngày bên lan can đỏ thắm trên đình nghỉ mát.

Hoa văn thêu ản trên vạt áo xanh của anh ta tựa như một loại phù phép, ngày qua ngày khắc đầy trái tim tôi, dần dần tan chảy vì anh ta.

Đứng phía sau, tôi không nhìn thấy nét mặt anh ta nhưng tôi cảm giác được, đó nhất định là vẻ mặt ngàn năm không đổi, hờ hững u sầu. Hờ hững như thể chẳng bao giờ anh ta liếc qua cái hồ nhỏ bên đình dù chỉ một chút, để xem sóng nước trên hồ lay động ra sao. Nó ở ngay trước mắt anh ta, tựa như trái tim tôi đang run lên từng nhịp trong đau đớn khắc khoải, cam chịu ánh mắt lạnh nhạt thấy cũng như không của anh ta vậy.

Một vị khách quý trầm lặng cùng một tì nữ ít lời, trong những ngày mưa thu hiu hắt sẽ như thế nào?

Loáng thoáng nghe người ta bàn luận, Đỗ Đạt là một người trung quân ái quốc nhưng quân vương hồ đồ. Anh ta chán nản, đành làm một người u sầu nay đây mai đó, sống nơi đất khách quên người, hao mòn tài năng và cả quyền thế trong tay.

Chủ nhân nói phải, anh ta quá ngay thẳng, trong thời buổi loạn lạc này không làm được cáo già.

Chủ nhân còn nói, Thủy Sắc à, hãy phối hợp với Ngưng Yên cho tốt.

Tôi cười cay đắng, thì ra Đỗ Đạt đã kinh qua vô số má hồng, khiến cho thiên la địa võng của chủ nhân càng thêm rắc rối.

Ý thu ngày càng đậm, màn trúc mong manh sao chống lại mưa gió bão bùng? Yển hội xa hoa nối tiếp ngày qua ngày, khiến vàng trắng Đỗ Đạt càng thêm mỗi một phiên muộn, bắt đầu thay đổi thái độ, hơi khước từ.

Lúc nhàn rồi, anh ta thích ngồi ngắm người một mình trên băng ghế đá ngoài đình, hoặc có thể nói là đang tập trung suy nghĩ. Gió đêm phất qua cuốn sách trong tay anh ta, khiến anh ta khó khăn giữ trang giấy.

Tôi ôm một cái chăn gấm đến trước mặt anh ta, lí nhí bảo, chuyển mùa rồi, e rằng ghế đá quá lạnh.

Anh ta liếc tôi một cái, ánh mắt nghiền ngẫm song cũng chẳng nói gì, xoay người về phòng.

Gió Tây thổi tới, cuốn sách bị bỏ rơi trên bàn đá bung ra từng tờ, bạc bẽo tang thương.

Gió cuốn đi, còn làm rối tung hai bím tóc mà tôi cẩn thận búi, và cả đám mây trắng mong manh vẫn ngân khúc Nghê thường. Tôi giống như chiếc đồng hồ cát lẻ loi trong đêm khuya, lặng lẽ rơi lệ, chẳng ai hay. Ôm bọc chăn mang tới cho anh ta, tâm hồn yếu ớt mong dựa vào đám mây mỏng manh cuối chân trời...

Một ngày nọ, Đỗ Đạt chuẩn bị đi dự tiệc bỗng dừng nói, cô không giống tì nữ bình thường.

Tôi đang sửa lại xiêm y cho anh ta, đôi tay dừng lại trên vạt áo, ngơ ngác. Ngạc nhiên nhìn anh ta, ánh mắt đầy hoài nghi.

Anh ta nhíu mày, dường có thắc mắc nhiều như vậy, chỉ cần trả lời phải hay không, ta ghét âm mưu!

Âm mưu ư? Tôi có đủ tư cách sao? Tôi vuốt nếp nhăn trên vạt áo anh ta, cười thầm trong lòng.

Thật ra hai năm trước tôi và Ngưng Yên đều được chủ nhân mua về từ nhạc viện. Hai năm trước tôi cũng giống Ngưng Yên, tay áo như sương, son phấn lộng lẫy, vạt áo tung bay. Nhưng từ khi bước chân vào Chu gia cho tới tận bây giờ, tôi chưa từng múa một lần.

Đỗ Đạt thấy tôi lắc đầu, nặng nề thở dài, đi dự tiệc.

3. Chương 3: Ngưng Yên

Tôi ra sau hoa viên tìm người làm vườn lấy hai chậu Thu Hải Đường, hi vọng ánh mắt sáng ngời của Đỗ Đạt sẽ giống như chậu hoa này, không còn ảm đạm nữa.

Trên đường gặp phải Ngưng Yên, một thân trang phục lộng lẫy bạc phấn phiêu hương, sóng mắt lấp lánh gợi tình, nhìn hai chậu Hải Đường trong tay tôi, hỏi, Thủy Sắc à, mang đi đâu vậy?

Tôi không biết nên đáp lại thế nào, đành nói Đỗ công tử hôm nay nhàn rồi muốn thưởng hoa.

Cô ấy bật cười, vừa đúng lúc nhí, tôi cũng đang buồn chán lắm, chỉ bằng tặng tôi một chậu đi?

Tôi lạnh nhạt cười, nha đầu này không dè ứng phần hoa nữa ư. Cô ấy cực ghét phần hoa, hồi còn ở nhạc viện không bao giờ chịu ra hoa viên luyện nhảy, bị đòn không biết bao nhiêu lần.

Người làm vườn mang hoa rời đi, Ngưng Yên nắm tay tôi, gọi một tiếng Thủy Sắc rồi nghẹn ngào, biết vậy ngày trước theo cô, dù có chết cũng không nhảy múa trước mặt người khác.

Sao lại nói vậy? Tôi nhú mày, chủ nhân lúc nào cũng sủng ái cô mà.

Ngưng Yên lau nước mắt, khẽ cười, ngày trước muốn dựa vào nhan sắc mong được sủng ái lâu dài. Đáng tiếc sinh nhầm vào thời loạn lạc, yêu thương sủng ái thì sao chứ, tôi sẽ chẳng bao giờ được làm thê thiếp của ngài ấy, không một chút danh phận, lại thành quân cờ cho người ta bày vẽ, còn có thể trông cậy vào đâu?

Tôi biết những lời Ngưng Yên nói là thật, kết giao giữa nữ nhân mà nói, ba phần thật bảy phần hư, nếu nói là người cùng cảnh ngộ, chỉ bằng bảo than phiền kể khổ còn hơn. Nhưng chúng tôi biết rõ, nam nhân một khi có dã tâm thì sao còn thật lòng yêu thương nữ nhân được chứ?

Khi Đỗ Đạt nhìn thấy chậu hải đường trong góc phòng thì khóe mắt ánh lên tia vui vẻ, bật cười nói với tôi, ai nói nhân gian vô xuân sắc? Sau đó đứng dậy mở tung cửa sổ.

Tôi cũng vui theo nhưng trong thoáng chốc lòng nguội lạnh. Tôi biết, giây phút này trong mắt Đỗ Đạt ngập tràn hình bóng Ngưng Yên đang xoay người nhảy múa, bên chậu Hải Đường, làn váy tung bay, kiều diễm mỹ lệ, lay động lòng người.

Lát sau anh ta sai tôi đi lấy rượu. Hoa đẹp, mỹ nhân, rượu thơm, đúng là bức tranh thật đẹp. Nhưng sao lòng tôi lại nghẹn đắng? Thôi thôi, hãy cứ như chậu Hải Đường không đau không khổ. Đáng thương thay, người ngắt hoa đã phải lòng đóa hoa kiều diễm, còn người đem hoa tới lại phải bơ vơ trong nỗi tương tư sâu muộn. Là ai, ai cho anh ngang nhiên bước vào đời tôi, rồi ngang nhiên dẫm đạp lên cảm tình bấy lâu nay tôi trân trọng?

Mau, lấy rượu mau lên! Anh ta chẳng thèm quay đầu lại, sai tôi.

Quả nhiên như thế.

Sau cùng anh ta say, nằm nghiêng trên giường. Tôi pha trà đặc cho anh ta, đỡ anh ta dậy, rồi lại đỡ anh ta nằm xuống, đếm kĩ góc chăn xong đứng dậy. Chợt anh ta nắm lấy tay tôi, nắm nhẹ một cái rồi buông ra, hoa Hải Đường... cảm ơn cô.

Thì ra... anh ta biết.

Nước mắt tràn mi nhưng trong bóng tối mịt mờ, chúng tôi không nhìn được ánh mắt của nhau.

4. Chương 4: Tối

Ngưng Yên bắt đầu oán trách, Thủy Sắc à, chẳng lẽ Đỗ Đạt ham thích nam phong? Tại sao anh ta lạnh nhạt với tôi như vậy?

Tôi lắc đầu. Chắc Đỗ Đạt cũng không biết rằng Ngưng Yên quyến rũ anh ta không chỉ vì mệnh lệnh của chủ nhân là phải khiến anh ta mê luyện. Điều mà Ngưng Yên kì vọng là sẽ có một ngày anh đưa cô ấy đi thật xa, chấm dứt những tháng ngày đằng đẳng trong tuyệt vọng, sẽ cho cô ấy một danh phận, một cuộc đời mới tươi đẹp hạnh phúc.

Ngưng Yên nhú mày nói, tôi cũng thấy không phải vậy, chủ nhân có nói qua, ở Nam Kinh Đỗ Đạt luôn qua lại với danh kỹ Sơn bên bờ sông Tần Hoài mà...

Dù là mỹ nhân tuyệt thế thoát tục như Ngưng Yên chắc cũng chẳng hiểu được, có lẽ Đỗ Đạt cũng có chút động lòng với cô ấy nhưng anh ta không muốn bị tính kế. Nam nhân mà, ai chả thích mỹ nhân chứ.

Buồn chán, chợt nhìn thấy trang giấy Đỗ Đạt ngày thường hay viết, tôi bất giác ngồi vào bàn lúc nào chẳng hay, nâng niu trong tay, những mong giữ lại chút hơi ấm từ người ấy. Mực đen giấy trắng, lại chẳng thể hạ bút thành câu. Trang giấy bé nhỏ sao có thể tỏ rõ nỗi lòng?

Đỗ Đạt từ trong góc tối bước ra, giống như ma quỷ. Tôi ngẩng đầu, hoảng hốt thấy anh ta đang nhìn tôi đầy hứng thú.

Hét lên một tiếng, cái bút bay giữa không trung, lao đến gần đôi lông mày của anh ta nhưng lại bị anh ta dễ dàng bắt lấy, anh ta trêu chọc, sao vậy, định ‘kẻ mày’ cho ta sao?

Anh ta dùng diễn cổ ‘kẻ mày cho vợ’ trêu tôi, khiến hai má tôi nóng ran. Định chạy đi nhưng tay lại bị anh ta giữ chặt, tôi vùng tay lại đánh rơi nghiêng mực, mực đen vấy lên tà váy trắng, tựa như một bức tranh xơ xác tiêu điều.

Đỗ Đạt vội kéo tôi qua một bên, nắm lấy tà váy tôi để tránh mực ngày càng loang rộng.

Đây là việc làm vô cùng trong sáng, nhưng không khéo thay, chủ nhân chưa từng đặt chân đến đây hôm nay lại bỗng dưng xuất hiện.

Tôi và Đỗ Đạt giống như gà gồ ngây ngẩn cả người. Chủ nhân dùng một lát, sau đó cười sáng khoái, ha ha, Đỗ huynh quả là danh sĩ phong lưu.

Đỗ Đạt ung dung cười lớn, rồi đứng dậy.

Tôi vội chạy đi, đến cạnh cửa sổ nghe chủ nhân nói, nếu Đỗ huynh thích nàng tại hạ sẽ...

Đỗ Đạt cười nói, ta không cướp đồ của người khác.

5. Chương 5: Nghê Thường

Tôi phát hiện ra những ngày gần đây tâm trạng Đỗ Đạt càng nặng nề.

Thế mà chủ nhân lại kiếm đủ mọi lí do để giữ anh ta lại. Ai cũng có thể nhận ra được, đây thực chất là giam lỏng trá hình, ngay cả tin danh kỹ Sơn ở Nam Kinh bị bệnh nặng truyền tới cũng chẳng thể giúp Đỗ Đạt thoát ra.

Dưới bóng trăng, hình ảnh Đỗ Đạt sao lẻ loi đến vậy, lẻ loi như tôi cứ đơn phương chìm sâu trong nỗi tương tư, vịnh viễn chẳng thể nhìn thấy nắng mai. Vẻ mặt anh ta vẫn lạnh lùng xa cách, trường bào màu xanh vẫn ánh lên từng đường thêu tỉ mỉ, thanh lãnh không khát cầu.

Tôi đưa áo choàng cho anh ta, hỏi, ngài rất nhớ cô ấy phải không?

Anh ta không đáp lời, vẻ mặt lạnh như băng.

Hay là, tôi khó khăn mím môi, tôi có thể giúp ngài.

Cô? Anh ta nhú mày.

Đúng vậy, chỉ mình tôi.

Trước mặt chủ nhân, tôi nói, xin ngài để tôi múa cho Đỗ Đạt xem một lần. Chủ nhân nghĩ tới chuyện hôm trước của tôi và Đỗ Đạt, vui vẻ đồng ý.

Người đi xa thanh thương một khúc

Trăng cảnh đào đầu bến lung linh

Khai Nguyên này khúc thái bình

Xin đừng thêm điệu ly tình buồn thay

...

Cười, cười trong đau đớn. Tôi vì giúp người mình yêu và nữ tử kia gặp gỡ mà sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình! Chải tóc xong, không cần nhìn gương tôi cũng biết mình lộng lẫy tới cỡ nào

Lả lướt xoay người vùng tay áo, y phục nửa che nửa lộ, cuối cùng tôi lại trở về với bản sắc đã che dấu bấy lâu. Nhẹ nhàng xoay tròn nghiêng người uyển chuyển, khiến người ngồi bốn phía không rời mắt. Ngay cả chủ nhân cũng sửng sốt kinh ngạc, ông ta biết tôi cũng có chút nhan sắc, lại không ngờ tôi cũng có thể phong tình kiêu diễm đến vậy.

Tôi khẽ cười duyên rủ gọi mời, rồi lại vô tội, đơn thuần, diễm đạm đáng yêu, đây là kỹ xảo vô cùng quen thuộc của nữ tử phong trần. Thế nhưng, tôi chỉ mong một người có thể hiểu được, rằng vẻ ngoài tất cả chỉ là phù du, rằng tôi đã ngậm đắng nuốt cay lặng lẽ dấu đi biết bao nước mắt, giữ nó sâu tận đáy lòng, để rồi bao đêm đón đau khắc khoải âm thầm xé nát trái tim tôi.

Xé nát trái tim tôi, còn có cả ánh mắt của Đỗ Đạt, đó là khi tôi lướt tay áo qua mặt anh ta chợt nhận ra. Chắc anh ta cảm hận tôi lắm, vì tôi đã lừa gạt anh, nói tôi chỉ là tì nữ bình thường.

Liếc mắt kiều mị, tay áo của tôi lại lướt về phía anh ta, Đỗ Đạt làm theo lời dặn lúc trước đến bên tai chủ nhân, nói, tối nay muốn tôi đến phòng anh ta. Chủ nhân cười hài lòng, thản nhiên nhìn Đỗ Đạt rời bàn tiệc.

Tôi khắc sâu hình bóng anh trong đáy mắt, chỉ mình tôi biết, giờ này anh đã đi ra cửa sau theo kế hoạch, ở đó có con ngựa tốt mà tôi đã dốc hết tiền dành dụm mua cho anh, chỉ chờ lúc hỗn loạn là có thể lên ngựa, về bên tình nhân của mình.

Tình nhân của anh, giây phút này có đang đau đớn như tôi không?

Khi tôi vòng tay ôm lấy cổ chủ nhân, ngón tay mềm mại đột nhiên sắc bén.

Đại sảnh hỗn loạn.

Chu gia đại viện hỗn loạn...

6. Chương 6: Tin Đồn

Thành Nam Kinh gần đây xuất hiện tin đồn, danh kỹ Son đã chết hai ngày trước đột nhiên sống lại. Ngay khi Đỗ Đạt phong trần mệt mỏi nhảy xuống ngựa, cô ta đã thốt tha ra cửa đón chào.

Đầu đường cuối phố bàn tán, nói là hoàn hồn nhưng thầy bói mù không đồng ý. Có ai ngu ngốc như vậy chứ? Đầu thai hay chuyển kiếp thì linh hồn đều có thể được luân hồi, riêng hoàn hồn thì khác. Dù hoàn hồn vào xác của chính mình hay thi thể người mới qua đời cũng vậy, đều đời đời kiếp kiếp không thể luân hồi, ai dám hoàn hồn chứ?

Mọi người đều gạt đầu đồng ý.

Nhưng bọn họ lầm rồi. Tôi dám!

Khi thấy Đỗ Đạt đã chạy trốn được, tôi buông tay áo siết lấy cổ chủ nhân. Ngày hôm ấy trời tối đen vô cùng, tôi bị đánh chết ngay trước bậc cửa.

Lúc sống yêu tha thiết một người, thành quỷ hồn rồi cũng chẳng thể buông bỏ.

Sao tôi lại không biết, rằng một khi hoàn hồn sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội tái sinh chứ? Hoàn hồn xong, cái chết lại đến, hồn phách sẽ tan biến khỏi nhân gian! Nhưng nếu không thể ở cùng người mình yêu, thì dù có luân hồi trăm triệu năm đi nữa tôi cũng sẽ không bao giờ hạnh phúc!

Vì thế tôi tỉnh lại trong thân xác lạnh như băng của Son, cũng vừa khi Đỗ Đạt đến, Son, à không, là tôi mới đúng, vội ra cửa đón.

Tôi tưởng anh sẽ hạnh phúc ôm tôi vào lòng, thế nhưng anh lại cực kì xa cách.

Anh nói, Son à, lần này ta thoát được may nhờ có Thủy Sắc.

Trời ạ, anh gọi tên tôi ư?

Tôi cười, rót trà cho anh. Anh nói, Son à, mấy năm nay cảm ơn muội vẫn giúp ta che giấu, khiến cho loạn đảng tưởng ta trầm mê trong son phấn, đợi chúng tạo phản triều đình nhất định sẽ toàn lực tiêu diệt.

Lòng ta bắt đầu hỗn loạn, như vậy, như vậy...

Son à, loạn lạc sẽ nhanh chóng kết thúc thôi, đợi tới ngày đại hôn của muội và xá đệ, vi huynh nhất định sẽ tặng muội một phần đại lễ! Đỗ Đạt kính tôi một chén rượu.

Suy nghĩ của tôi hỗn loạn, như phát điên không nói thành lời.

Đỗ Đạt ơi Đỗ Đạt, đáng thương cho tấm chân tình ngàn năm không dứt của ta, đuổi theo chàng từ kiếp này qua kiếp khác, nhưng trời ơi, sao đổi lại chỉ là nỗi đau xé ruột xé gan thế này?

Lúc Đỗ Đạt đi, tôi ân cần đưa tiễn.

Chờ bóng dáng anh khuất xa, tôi phun một ngụm máu tím đen, mùi vị của thuốc độc đúng là không dễ chịu. Từ nay sẽ không có kiếp trước, không có kiếp này, không có luân hồi, và cũng không có chàng – người khiến tôi đau gấp trăm ngàn lần độc được! Tôi chỉ mong máu này có thể hóa thành son nước, thoa lên môi kiều thê của chàng, để khi cô ta tựa vào lòng chàng, khoảnh khắc đó, ta và chàng cuối cùng cũng có thể bên nhau.

Thành Nam Kinh lại có tin đồn, danh kỹ Sơn chết thảm, ngay khi Đỗ Đạt rời đi, cô ta biến thành một vũng máu.

Thầy bói mù thở dài nói, đã nhắc người từ trước là chớ hoàn hồn, có khúc mắc gì sao không thể đợi kiếp sau?

Có kiếp sau sao?

Không, còn có.

7. Chương 7: Vĩ Thanh.

Một năm sau.

Triều đình tiêu diệt loạn đảng, chấm dứt thời loạn lạc. Đỗ Đạt trở lại Chu gia tìm Thủy Sắc, nhưng lại nghe tin cô vì uy hiếp chủ nhân thả một người tên Đỗ Đạt mà bị đánh chết.

Lại một năm sau nữa Đỗ Đạt lấy vợ, xinh đẹp tựa như trong tranh bước ra, chỉ tiếc là bị câm điếc.

Đến ngày hoa nở, Đỗ Đạt thoa son nước lên môi kiều thê, khẽ hôn, rồi rơi lệ. Có biết tại sao ta chọn nàng không?

Ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt ve vành tai xinh xắn.

Vì ta có thể gọi nàng là Thủy Sắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-sac-yen-chi>